

som muligt for at faae, hvad der ansees for et saa stort Gode: en Garnison. Jeg skal tillade mig at bemærke, at, hvad jeg troer, at Krigsministeriet væsentlig vil lægge Vægt paa, det vil være at faae opført Caserner, og at man altsaa høist sandsynlig vil søge at tvinge Communerne til at opføre saadanne. Men det er nu atter med Hensyn til slige Caserner et meget vigtigt Spørgsmaal, hvor langt Krigsministeriet vil gaae i sine Fordringer, om det f. Ex. vil forlange Caserner blot til den faste Styrke, eller om det vil forlange Caserner, som ere saa store, at man ogsaa i dem kan indgartere den Rekruttskole, som hvert Aar skal afholdes i vedkommende By. Vil Krigsministeren forlange det Sidste, saa vil man let see, at der, hvis Indquarteringsgodtgjørelsen fremdeles skal beregnes paa samme Maade, og den samme Fremgangsmaade følges som hidtil — jeg finder iøvrigt, at denne ganske naturlige maa høre op, naar der opføres Caserner — vil paaføres de paagjældende Byer store Tab. Ifølge de nugsjældende Bestemmelser holdes der nemlig Licitation over den Priis, som skal betales for Indquarteringen, og denne Priis udgjør i Reglen 2 Rd. maanedlig pr. Mand, hvilket jo imidlertid langtsfra godtgjøres heelt af Staten. Men, hvis en Commune saaledes kun kan beregne 2 Rd. maanedlig for hver Mand, der virkelig er inde, saa vil den, da den jo kun har sin Caserne fuldt belagt i den Tid, hvori Rekruttskolen er inde, som anført, lide store Tab ved Casernen. Saavidt jeg mindes, er det jo 600 Mand, der aarlig indkaldes pr. Batalion, hvortilmed den faste Styrke kun udgjør 150 Mand, og den største Deel af Casernen vil altsaa komme til at staa ledig en stor Deel af Aaret. Der maa derfor vistnok ialtsald træffes en ganske anden Ordning end den hidtilværende. Men lad os derhos sætte, at det Tilfælde indtræffer, at den lovgivende Magt ved Revisionen af Hærloven kommer til det Resultat, at vi ikke have Naad til at hde

saa Meget til Hæren som hidtil. Hvis man indeen den Tid har formaaet enkelte Communer til at opføre Caserner, hvori der kan indquarteres Mandstab af en vis Størrelse, og det saa pludselig bestemmes, at der skal stee Indskrænkninger i Hæren, og at derfor en Deel af de paagjældende Communer Garnison skal inddrages, saa ville disse Communer staae der med deres Bygninger. Vel hedder det nu i Lovforslagets § 2, at der isaafald af Indquarteringsfonden — hvilken ogsaa jeg troer tilhører Kjøbstæderne alene — skal tilstaaes de paagjældende Communer Halvdelen af Forskjellen imellem, hvad Eiendommene ere værd som Caserner, og hvad de, jeg formoder, ere værd som privat Bolig. Bestemmelsen i den sidste Sætning af § 2 er noget utydelig og noget vanskelig at forstaae; men saaledes har jeg idetmindste opfattet den — men hvad skal Kommunen gjøre med en saadan Bygning? Hvilken Nytte kan en saadan mindre By have af en Bygning, der er indrettet til Caserne for 600 Mand, naar der ingen Garnison mere er i Byen? Der vil derfor, troer jeg, paa mange Steder beredes Kjøbstæderne et meget stort Tab ved den her foreslaaede Lov, dersom det ved en Revision af Hærloven skulde blive bestemt, at Hærskdelingerne skulle indskrænktes. Det er ganske vist, at det vil være til stor Fordeel saavel for Krigsbestyrelsen som vistnok ogsaa for de Byer, som der er givet Udslag til at faae Garnison, om dette Forhold kunde blive endelig ordnet, men jeg mener dog med den ærede sidste Taler, at har man nu hjulpet sig i tre Aar, saa vil det ogsaa af Statshensyn være rigtigst at hjælpe sig endnu i de to Aar, der ere tilbage indtil Hærlovens Revision, og see, hvad den vil bringe. Imidlertid kan det jo være, at den ærede Minister vil kunne gibe saadanne Oplysninger, der maae føre til, at det dog maa ansees for det Bette nu at gjenneføre den foreslaaede Lov, og jeg tør derfor tillade mig at troe, at det vil være det Rigtigste, at